

VELLESA I MORT

RECOPILOCIO DELS TWEETS I DELS
ESCRITS AL BLOG "VOL 234"

FINS EL 7 DE JUNY DE 2020

JOSEP M. CARBÓ TEIGEIRO

LA VELLESA	3
Quan ets vell és més fàcil adonar-te que el sentit de la vida no té res a veure amb produir, servir o ser útil	3
L'ANHEL D'IMMORTALITAT:	4
PREPARACIÓ A LA MORT	4
Avui és l'últim dia de la meva vida. Demà potser diré el mateix	5
Cada nit practiquem la mort	6
La vida ens va retirant el que ja no necessitem	7
L'única cosa que hem vingut a fer en aquest món és a morir-nos!	8
Mentre caus pel precipici que et matarà pots cridar aterrit o gaudir d'unes vistes extraordinàries	9
No hauríem d'aspirar a viure més. Hauríem d'aspirar a viure menys!	10
Totes les vides duren el mateix: tota la vida!	11
LA MORT	11
Tota mort és per ferida de guerra	12
Els morts no existeixen	13
La sanació és la mort.....	14
"Deixeu que els morts enterrin els seus morts"	15
La por fa mort	15
Sentir-se viu, sovint és una forma d'estar mort.....	16
La vida vol viure però també vol morir	17
VIDA MÉS ENLLÀ DE LA MORT:	17
Hi ha vida després de la vida que hi ha després de la vida?	18
PREGUNTES QUE ELS TUI TS CONTESTEN	19

LA VELLESA

Aquesta condició humana inexorable que en la nostra societat del culte a la joventut costa d'assumir és no obstant la gran mestra de la vida. Les limitacions tan físiques com psíquiques et van posant a lloc i et mostren que qualitat de vida és una cosa diferent a la que pensaves quan eres jove. Cada cop més entenem que la qualitat de vida és una valoració subjectiva que afecta més a com et prens les coses que no pas a les coses en sí.

Una persona vella que no accepta la vellesa és ignorant. Ha tingut molt temps per entendre de què va la vida.

Veig la meva prometedora decadència.

No aspiro a arribar a la decrepitud però si hi arribo aspiro a una decrepitud lluminosa.

La vellesa t'ensenya com avançar... retrocedint.

Seduïts i fascinats per la joventut, envellim sense créixer. (<http://bit.ly/22Ma1Um>)

Quan ets vell és més fàcil adonar-te que el sentit de la vida no té res a veure amb produir, servir o ser útil

El sentit de la vida, aquest gran tema que mai no s'esgota! Els humans som éssers de sentit. Fem les coses amb finalitats i busquem objectius. Serveixen per a orientar les nostres accions, justificar valors i omplir les nostres vides d'activitat. Així transitem una existència que sense sentit se'ns faria absurda.

Ara bé, que nosaltres necessitem el sentit no vol pas dir que el tingui.

Cada dimensió del nostre ésser percep un sentit diferent de la vida. Per això a vegades seguim crides biològiques i a vegades, espirituals.

La nostra base animal, primordial i instintiva ens fa sentir que sobreviure i reproduir-se són els béns màxims a aconseguir. Lluitem contra la malaltia, la inseguretat i la mort amb un afany desmesurat, com si ens hi anés la vida; i efectivament, així és!

Ens aparellem i copulem per a sobreviure'ns, per transcendir-nos biològicament. És una crida genètica que controla el nostre instint sexual. En la reproducció i la cria dels fills, en el manteniment i perpetuació de la nostra família o clan, hi ha l'altra font potent de sentit, allò pel que molts donaríem la nostra pròpia vida.

La nostra dimensió afectiva i social necessita la relació, el contacte, el vincle, la pertinença. No podem sobreviure sols i ens esllanguim sense amor. Aquí apareix una noval·lecció de sentits: el servei, la cura, l'amor, la solidaritat, la caritat, la passió...

El nostre intel·lecte vol entendre, saber, conèixer, controlar i dominar el medi,... Vet aquí una nova dimensió de sentit. Totes elles són compatibles i segurament estan jerarquitzades. La majoria de nosaltres preferim sobreviure a entendre.

Ara bé, quan preguntem a fons com a filòsofs que volem la veritat, quines respostes obtenim? Per a què serveix sobreviure? Saps que al final moriràs! Per a què serveix reproduir-se? Total, els teus fills tornaran

a obsessionar-se en reproduir-se i més que una resposta trobaràs un bucle infinit d'absurd. Quin sentit últim té reproduir-se?

I per a què serveix l'amor, la societat o l'afecte? Sí, ja sé, per a tenir una bona vida. Però la bona vida, per a què serveix? Potser direu que per a no patir, però jo al meu torn dic que si no vols patir mata't. Per a què serveix entendre? Què passa quan entens?

Sigueu exigents en aquestes preguntes. No escapeu, si podeu, del fatídic buit que s'obre quan esperes resposta.

Al final, com tantes preguntes existencials, la resposta no existeix. Existeix només la dissolució de la pregunta. Res a la vida no serveix per a res. Tot és absolutament contingent i banal.

No és el coneixement, el que necessitem; ni el plaer, ni l'amor, ni la vida... necessitem el saber. Saber que el sentit és la creació necessària de la nostra ment i que la nostra ment simplement és.

L'ANHEL D'IMMORTALITAT:

L'anhel d'immortalitat es allò que segons Unamuno ens provoca un sentiment tràgic de la vida. No sabem imaginar-nos la no-vida i la nostra ment no està preparada per a fer-ho. Amb tot, la immortalitat seria la pitjor de les nostres condemnes.

La raó s'oposa al nostre desig d' immortalitat. Per això actuem tan irracionalment

No volem ser immortals; volem ser inoblidables

Si em concedissin el do de la immortalitat... els maleiria eternament

Recomano a tots els qui no es vulguin morir que quan vegin que estan a punt de fer-ho, sobretot, sobretot no deixin de respirar

Aferrar-se al cos, als afectes, a les idees... és una forma inconscient de rebutjar la mort

Resurrecció, reencarnació, renaixement,... i qualsevol altra negació de la mort. Això és la "passió"... per la vida!

PREPARACIÓ A LA MORT

Com a tal, aquesta preparació no és possible. Ningú no es pot preparar per a allò que desconeix. Potser ens podem preparar per a deixar de morir i això també és complex d'imaginar. La desvalorització de la mort hauria de ser un procés natural en éssers que biològicament han satisfet les necessitats instintives de reproduir-se després de sobreviure. I també les d'haver conegut les limitacions dels anhels humans a la recerca de desitjos. Només qui viu ja com un mort està preparat per a morir.

El "Codi de Manú"¹ diu que les edats de l'home son 4: neòfit, galant i anacoreta (i la 4a?). Fa

¹ Manú és, segons els textos sagrats hindús, un avantpassat comú del gènere humà. Aquest codi, que es diu que fou inspirat, no té data exacte i es pot remuntar al període que va dels segles XXX al VII a.C.

temps que miro l'apartat "coves" dels diaris.

Que sempre puguis dir "avui és un bon dia per morir".

La mort és com el naixement. Sí no t'hi poses bé, malament!

Vivim com si fos l'últim dia de l'any i hauríem de viure com si fos l'últim dia de la nostra vida!²

Estic posant-me en forma per poder morir-me en condicions.

Tots tenim una cita amb la mort... i estem fent tot el necessari per a arribar-hi a temps.

Avui és l'últim dia de la meua vida. Demà potser diré el mateix

Vaig llegir que van fer, crec que a usamèrica, una enquesta entre la població demanant-los l'opinió sobre aquesta situació. "Està comprovat que en cas d'accident ferroviari, la major part dels morts i ferits són els que viatgen en el darrer vagó del tren. És vostè partidari de suprimir el darrer vagó de tots els trens?" Crec recordar que més de la meitat del enquestat estaven d'acord amb aquesta mesura preventiva!

El dia de la nostra mort seria com el darrer vagó d'un tren. El temem perquè és el més fatídic; hi ha una maledicció sobre la mort. Potser volent evitar-la renunciariem al darrer dia de la nostra vida sense adonar-nos que en evitar el darrer els evitem tots.

Qui no estima la vida no pot estimar la mort. Ho he llegit i ho crec! La vida i la mort són indestruïbles i es defineixen per oposició com la cara i la creu d'una moneda. Per això no podem renunciar a una cara de la moneda sense renunciar a l'altra.

Morir és un fet únic, possiblement el més transcendental que ens queda. Cap de vosaltres l'ha conegut i a falta d'experiència totes les opinions tenen el mateix valor. Per això m'atreveixo a donar la meua tot i no saber què em passarà o què faré quan m'hi trobi.

Deia Epicur que la mort és la por més ridícula. Mentre siguem vius mai apareixerà i quan ella aparegui ja no hi serem. Quina por podria fer un monstre del que tenim la certesa absoluta de què mai s'apareixerà on som i que quan aparegui nosaltres no serem allà? Doncs bé, malgrat que aquests raonaments són impecables no serveixen per allunyar la por a la mort.

I és que la tenim gravada als nostres gens. Estem dissenyats per sobreviure i el cos interpreta la mort com una derrota. El nostre cervell primari i el cervell límbic reaccionen negativament davant la presència d'indis de mort. Instants després el cervell pensa i aporta les raons i els arguments per justificar aquesta por.

Per què no ens volem morir? Perquè ens queden moltes coses per fer? Perquè volem gaudir més temps de la vida? Perquè temem el desconegut? Perquè no volem ser oblidats? Hi poden haver moltes raons però en el fons no és una raó, és un instint! Un impuls vital subratllat per una passió per la vida! I aquí no cal que demanis explicacions racionals.

² Escrit fet el darrer dia de l'any.

Estem doncs condemnats a fugir de la mort? Sembla que sí, que de manera natural portem aquest rebuig a la nostra fi natural, la qual cosa és ben paradoxal. No puc deixar de pensar que considerar la mort com a dolenta, és un gran obstacle per a la felicitat.

Imagieu-vos que estem en un cine veient una pel·lícula i que en entrar ens informen que a la porta de sortida hi ha un botxí amb una destrat que us tallarà el cap tan bon punt sortiu. No teniu escapatòria. Pregunta: creieu que podreu gaudir de la pel·lícula? Doncs si estem pensant que el final de la nostra vida és dramàtic i tràgic, i també inesquivable, segur que viurem la vida amb un rerefons de neguit encara que no sigui conscient ni actualitzat.

La ment racional és una criada dels altres cervells. Aporta les opinions i arguments que exigeixen les pulsions i emocions. És un paper que sap fer bé. El que passa és que la ment pensant pot actuar autònomament i concebre amb claredat que la mort és bona. Aquí tenim un conflicte que es resol amb l'escissió: la nostra boca pot dir els pensaments teòrics de la ment, però el nostre cos manté el rebuig a la mort. Tal com vaig comentar en un altre lloc, però, aquest vincle entre cervells és de dues direccions. El cervell límbic exigeix justificacions al racional, però també el racional pot imposar amb pràctica i constància una reacció emocional al límbic i fins i tot podria condicionar el reptilià o instintiu.

Què passaria si això fos possible? Doncs que podríem assumir la mort amb serenor d'esperit, claredat mental, adhesió emocional i rendició física. I a mi, em sembla una bella mort que crec que em permetria una bella vida.

Aquest tema porta a la meva memòria una història que vaig llegir un dia que titulo "[Què fer quan tens fred](#)"

Cada nit practiquem la mort

Cada nit practiquem la mort. Arriba l'hora d'anar a dormir. Realitzem de forma automàtica les rutines prèvies. El lavabo, la simbòlica nuesa en despullar-nos de les robes, la mortalla del pijama, les sensacions tàctils dels llençols que ens predisposen ja a dormir. El cos s'acomoda, belluga, esbufega suaument abans d'abandonar-se al descans.

I tot això mentre la nostra ment pensa, repassa, divaga rendida per un dia carregat d'impressions. El somni és la necessària purga de tanta tensió cerebral, de tanta informació acumulada. Un llarg període de descàrrega nerviosa durant el qual els mecanismes de control s'inhibeixen i els continguts mentals afloren a la ment subconscient de forma caòtica. La ment conscient, desconnectada no censura ni critica els continguts onírics.

Cada nit entrem en un viatge que recorre entre tres i sis cicles, cada un d'ells conformat per dues fases: fase no REM i fase REM. En les fases REM (Rapid Eye Movement) és on es produeixen els somnis. Cada nit entrem doncs en un estat de consciència absolutament diferent al de vigília. Això és un fet extraordinari que només l'habitució que hem adquirit ens impedeix de considerar-lo com a tal.

El fet és que cada nit perdem la nostra consciència ordinària. Desapareixem com a "jo", ens fonem, perdem la identitat, ens abandonem en un forat negre que no controlem... Ben mirat això és el que ens passarà quan ens morim. Imagino que perdrem la consciència ordinària i hi hagi el que hi hagi, suposant que hi hagi alguna cosa, resultarà tan aliè al que som que no ens hi podrem identificar.

És magnífic poder fer aquest entrenament diari. Tant de bo tinguéssim sempre present que el nostre destí és la mort. La finitud és una característica humana, la temporalitat la nostra condició i la

immortalitat la pitjor tortura que podríem imaginar. I la mort de la nostra consciència egoica, tal com l'entendem ara, és una de les certeses més palesa.

Si ara ens diguessin però que avui ens adormirem per no despertar mai més, sentiríem preocupació o temor... perquè donem per descomptat que dormir és una estació de pas i ja fem plans per demà mentre abandonem l'avui.

Us convido a fer l'exercici cada nit de preparar la vostra mort. Cada dia nou és com un naixement. (Sovint penso que quan em desperto acabo de néixer amb una memòria incorporada) Cada nit és un exercici d'abandó, un despullament de l'ego que creiem ser. Si practiquem la mort del dormir, quan ens arribi la mort del morir l'afrontarem amb serenor. I la serenor, com l'acceptació, és l'indicador de què (per fi) hem entès.

La vida ens va retirant el que ja no necessitem

Anem perdent coses a la vida. Per llei natural, per accident, per oblit, per desgast, pel motiu que sigui... moltes coses van desapareixent de la nostra vida. Algunes no les trobem a faltar i fins i tot ens alegrem de la seva pèrdua, com pot ser la dependència, la virginitat, la por, les rodetes auxiliars de la bicicleta, el nostre peluix favorit, la nuvieta possessiva... però altres coses les perdem contra la nostra voluntat i la seva pèrdua ens provoca dolor i la considerem fins i tot una desgràcia.

És d'aquestes pèrdues que volia parlar avui. I proposo que juguem a què el destí o la vida ens pren les coses quan sap que ja no les necessitem. Sí, ja sé que pot semblar un joc cruel sobretot quan considerem els casos de les persones que han perdut a tota la família en un accident, per exemple, o la virginitat en una violació o la feina en el moment més crític de la seva economia. Com podem pensar que aquestes coses ja no les necessitem? Per a poder arribar a considerar-ho sense indignar-nos proposo que fem un camí menys costerut.

Comencem per les coses menys transcendents. He perdut els auriculars del walkman. Si apliquem el joc que us proposo és com si la vida sabés que ara no necessites aquesta hiperestimulació auditiva que anaves a provocar-te mentre estudies. Has perdut la cartera amb els diners i la documentació. La vida sap que no necessites aquesta tarda que "perdràs" intentant localitzar-la o anul·lant les targetes. Pots pensar que tens un mal de cap i un problema però també pots pensar que ara has d'aprendre a ser després amb els diners i a valorar les gestions respecte a la documentació, cosa que sempre has menystingut. Has perdut un bon amic? Necessitaves més la solitud o l'autonomia o l'aprenentatge de la decepció que la seva amistat. Has perdut la feina? Necessitaves un estímul per a progressar o prendre la iniciativa. Has perdut la gana? Necessitaves replantejar-te la teva relació amb el menjar. Has perdut una cama en un accident? Necessitaves aprendre que la teva vàlua no depèn de la teva constitució o aspecte físic. I així ho podríem anar inventant de totes les circumstàncies. Fixem-nos que la necessitat de certes coses (de la solitud, per exemple) fa desaparèixer la necessitat de la que la impedia, en aquest cas una bona amistat.

Els meus pares comenten sovint que amb l'edat van perdent i mai guanyen. "Només podem aspirar a no estar pitjor, mai a estar millor", diuen i en part s'entén el que volen dir. Ara bé, això es pot mirar d'una altra manera. Cert que cada cop tenen menys possibilitats i habilitats físiques i mentals, però això no implica que la seva sigui menys digne ni menys feliç.

A vegades he tingut aquest debat amb companys de la meua edat i em diuen que els agradaria ser més joves per a poder, per exemple, pujar àgilment a una muntanya. Jo els pregunto que per què necessiten pujar a una muntanya ben alta i em parlen del plaer de la conquesta, de la plenitud que senten quan ho

aconsegueixen. Jo els comento que la meua edat té, respecte als més joves, l'avantatge que em puc plantejar i aconseguir els mateixos objectius (plaer, plenitud,...) sense necessitat d'haver de pujar una muntanya! Amb l'edat podem assolir més fàcilment el plaer i la satisfacció ja que som capaços d'accedir directament a les experiències de plenitud que coneixem amb recursos molt més limitats. Cert que no puc estar tota la nit ballant, però puc ballar una peça amb una qualitat molt superior (degut a la maduresa i la coneixença dels mecanismes de la felicitat) a la de les danses espasmòdiques de la meua joventut. I ja entendreu que aquest exemple es pot aplicar a tots els casos.

I si heu seguit fins aquí i us he convençut, només faltaria un pas més d'atreviment per a poder considerar que tot el que perdem és perquè ja no ho necessitem. Sí, també la mort d'un familiar ens ensenya que el sentit de la nostra vida no depèn de la vida dels altres. També una malaltia incurable ens pot ensenyar que no necessitem aquest aferrament patològic a la vida com si fóssim immortals i ens retorna al plaer i a la necessitat de mortalitat. Sí, també les guerres, els actes de maldat, i tot el que temem porten el missatge d'alguna cosa que ja no necessitem. Ja sé que pot semblar cruel però és una manera d'enfocar la vida des de fora de nosaltres, des de la consciència atenta a tot el que passa, des de l'acceptació de tot, des de la posició d'un observador que simplement reflexa el que es manifesta fora de nosaltres i la pertorbació que provoca dins nostre.

Ja sé que aquesta manera d'enfocar les coses és un artifici. Certament que aquesta és una de les moltes possibilitats que tenim de viure. Nosaltres podem triar què fem amb les coses que ens passen, no quines coses ens passen. I normalment responem de forma automàtica i visceral considerant que és l'única reacció possible, però n'hi ha altres, i aquesta que us proposo és una més. Considera que tot el que perds t'és innecessari.

Donat que la vida és un invent i que tu ets el seu inventor, pots i has de crear un argument que et sustenti. Molts creuen que no, que cal descobrir el sentit de tot, però jo crec que no hi ha sentit, hi ha possibilitat d'inventar-lo. Siguem creatiu i inventem un interpretació positiva de tot el que ens passa. De fet si no t'inventes això t'hauràs d'inventar una altra cosa potser pitjor o hauràs de copiar els invents dels altres (religions, coneguts,...) Fes-te amo de la teua vida. Només en tens una.

L'única cosa que hem vingut a fer en aquest món és a morir-nos!

Morir és deixar de ser qui som. I no podem saber si morim si no sabem qui som. Potser al que en diem mort és la desaparició d'una part de nosaltres que prenem pel tot. Per això el tema de la mort es circumscriu a saber qui som. I aquest és el secret més profund i essencial de la nostra existència.

No sabem encara qui som però sabem amb què ens identifiquem. Sabem que la major part del temps i de la gent s'identifica amb un cos i una personalitat que la sustenta i organitza. D'això en diem "ego" i quan tenim la consciència posada en aquesta identificació diem que estem en consciència ordinària (la que jo anomeno c2)

Sabem també o podem saber, que aquesta consciència ordinària és falsa, tramposa, incompleta, una mera aparença. Que com ho sabem? Doncs perquè tenim una consciència d'aquesta consciència. Tenim una metac consciència o consciència de creure'ns un ego. Aquesta consciència testimoni o observadora, (a la que jo anomeno c3) és més evolucionada perquè transcendeix i inclou la consciència ordinària. El mateix que passa quan algú està immers en una obra de teatre i la viu com si fos real. Quan en un moment donat s'adona de l'escenari, del pati de butaques i dels espectadors, adquireix una consciència més àmplia i més vertadera. Ho sabem perquè aquesta visió més àmplia inclou i interpreta la primera visió.

O sigui que tenim una consciència que observa, que simplement "és" i tot el que nosaltres creiem real no és més que una col·lecció d'aquests objectes d'aquesta consciència. Quan estem centrats en la consciència ordinària tenim unes creences, opinions, desitjos, idees... però quan accedim a la consciència observadora no hi ha accions, ni creences, ni desitjos... sinó la simple passivitat del testimoni que consciència el que "és" amb la mateixa immutabilitat amb que un mirall reflexa la llum que s'hi projecta. I en aquest moment és quan la nostra identificació mor. Morim a una identitat. És una autèntica mort, la mort de qui creus ser, la mort de la Maria, en Pere o l'Andreu particular.

Sabem doncs que quan patim, ens angoixen o il·lusionem, busquem o trobem, volem o fugim, sempre és l'ego, aquesta consciència falsa, la que ho vol. És ella que es pregunta i vol saber sobre la mort. És ella que desitja saber què ha vingut a fer en aquest món. I quan aquesta consciència és conscient d'ella mateixa vol romandre en aquest estat més elevat i renuncia amb gust a la seva consciència anterior. Vol morir a l'home vell per esdevenir l'home nou del Nou Testament. Vol sortir de la caverna de Plató per deixar de ser un esclau lligat davant les ombres. Vol prendre la pastilla vermella de Matrix que el mata com a identitat virtual en un programa informàtic per despertar-lo a la realitat humana.

I encara que l'ego ho vulgui no hi pot fer res perquè l'ego no fa res encara que ell pensi que sí. Tot li passa. Això ho sap bé la consciència testimoni. Un cop l'ego ha conegut això comença a desitjar la seva mort perquè sap que només això li permetrà viure una vida plena de consciència superior. Per això, quan l'ego és savi vol morir com a ego i s'ho planteja com a objectiu de la seva vida tal com dic al títol.

Amb tot, insisteixo, sabem que no pot fer res. Només observar aquest anhel com n'observa d'altres. Feliç l'home a qui li arriba la mort egoica que l'allibera de l'engany.

No sabem quina relació té la mort de l'ego amb la mort biològica. La mort biològica impedeix la mort de l'ego ja que l'ego s'expressa en un cos. Ara bé la mort de l'ego no implica la mort biològica. Una persona que ha mort ja a l'ego és algú que viu en estat de consciència superior o consciència testimoni (c3). Es diu que passa sovint que les persones accedeixen a aquest estat de consciència en el moment de la mort biològica. Si sobreviu però a la mort del cos, la persona esdevé literalment un "mort vivent", algú que viu sense viure ("vivo sin vivir en mi y muero porque no muero" que deia Teresa d'Àvila), algú que simplement testimonia el que succeeix en el seu cos i en la seva ment.

Mentre caus pel precipici que et matarà pots cridar aterrit o gaudir d'unes vistes extraordinàries

Si mai caus per un precipici tindràs poc temps per decidir. L'acció per defecte que et dictarà la biologia serà una atac de pànic i un esclat de adrenalina i altres substàncies químiques destinades a minimitzar els efectes de l'impacte. Res a fer. Saps que res no et salvarà.

Tens pocs segons per canviar el registre biològic automàtic i passar-lo a manual. Podries assumir el teu final i amb sort, fins i tot gaudir-lo!

Ja sé que pot semblar molt estrany plantejar una resposta diferent a la que tots pensem que es donaria, però crec que és un exercici que convé fer. En primer lloc perquè hem d'acostumar-nos a no donar per certes les coses que no ho són i en segon lloc, perquè estem caient d'un precipici!

Podem considerar el nostre naixement com una caiguda des d'un precipici que ens portarà directament a la mort. La mort és una de les coses més probables que ens esperen. No té la certesa absoluta però sí una alta probabilitat. No ens n'adonem però ens estem acostant a la mort cada minut. Respirem i anem exhaurint el nostre temps.

Al final d'aquest recorregut que pot durar 50, 70 o 90 anys, esdevé la mort. Baixem a tota velocitat sense ser-ne conscients. Com aquell home que va caure d'un gratacels de més de cent pisos i en passar pel pis 40 s'obre una finestra i un home li pregunta: "Com va tot?" Ell, sense deixar de caure li contesta: "Per ara molt bé!"

Així anem nosaltres, per ara molt bé. Però potser a estones som conscients de la nostra finitud, de la nostra pròpia mort. Potser és ja ara, potser serà quan et facis més gran, potser serà en els darrers moments de la teva existència... No importa el moment. Importa que quan arribi aquesta evidència absoluta i l'organisme i la ment entrin en pànic puguis i sàpigues prendre consciència del que és i gaudeixis amb plenitud dels darrers moments de la teva expressió humana.

No hauríem d'aspirar a viure més. Hauríem d'aspirar a viure menys!

Viure molts anys s'ha convertit en un indicador d'èxit a la vida. No comparteixo aquesta idea. Crec que l'objectiu de la vida no és fer-la durar sinó fer-la florir. La quantitat de vida m'interessa molt menys que la seva qualitat.

La gent cada cop mor més gran i aquest indicador es considera un indicador d'èxit ja que la medicina només avalua que la gent no mori però no pas amb quina felicitat o plenitud viu.

La pregunta realment important al meu entendre per a aclarir aquest tema és: "Per a què serveix la vida?" "Quin és el seu objectiu?" Si el sabéssim podríem entendre que el moment oportú per a morir-nos és quan hem assolit aquest objectiu.

Des del punt de vista fisiològic crec que podríem dir que el sentit de la vida és la reproducció. Potser després de la fase reproductiva la vida humana no té sentit i podríem ja morir com passava abans. Clar que els humans no són simplement animals reproductius. Hi ha doncs, altres mirades o objectius.

Moltes persones creuen que la vida té un sentit, que hi ha alguna cosa a aconseguir, alguna fita on arribar. Molts creuen que la vida és una escola on aprenem el que necessitem aprendre i que els aprenentatges es repeteixen fins que els assolim.

Des d'aquesta perspectiva, una vida llarga és una desgràcia donat que indica la teva incapacitat d'aprendre. Una persona madura, sàvia i intel·ligent aprèn aviat el que ha d'aprendre i ja es pot morir. O realitza la seva missió en aquesta vida i mor. Això seria una vida d'èxit.

No crec que puguem valorar com un èxit fer en 105 anys el que es podia haver fet amb 72, per exemple. Amb això vull dir que una vida centrada en el seu objectiu no es valora pel que dura sinó per la realització del seu objectiu. I això no té res a veure amb la quantitat d'anys que passen sinó més aviat amb l'assoliment de la finalitats.

Així, una persona que aconsegueix amb eficàcia l'objectiu de la seva vida i mor, esdevé una persona realitzada i feliç. Ningú la pot compadir encara que mori als 33 anys, per exemple.

Viure, voler viure i celebrar que viure molt anys és un èxit només indica que no ens hem plantejat el sentit o la finalitat de la nostra existència. Com a màxim, potser hem considerat que un bon objectiu de la vida seria fer-la durar. Això, però costarà molt de convèncer algú que hi reflexioni un xic. Un mitjà no pot ser la finalitat al mateix temps.

Clar que ens queda encara l'opció que la vida no té cap sentit i que durar i perdurar en el temps és divertit per ell mateix i instintiu i natural... Però tampoc aquí hi estic d'acord. La vida no és divertida

encara que hi hagi molts moments divertits. Fer durar la vida per divertir-se és un argument enganyós perquè tots sabem que la diversió comporta l'avorriment com a contrapunt necessari. Aleshores no podem escollir una opció sense l'altra. Caldrà trobar un altre argument pels descreguts del sentit de la vida.

Potser la gent vol viure perquè no vol morir, per por, per desconeixement, per costum, per tradició... Si aquest fos el cas tampoc seria gaire noble viure a la contra, sempre optant per una cosa per tal de no afrontar-ne una altra. Una vida de fugitiu tampoc sembla gaire plena.

La vida plena em sembla que és aquella que accepta el seu tempo, que s'escolta, que no s'aferra, que abandona, que supera, que es desvincula, que disminueix el seu ego i la seva necessitat... i poder aconseguir aquesta vida en pocs anys és molt millor que necessitar-ne cent. Al menys això és el que jo crec.

Totes les vides duren el mateix: tota la vida!

Descartes era molt dormilega. S'aixecava molt tard del llit i diuen que quan algú li retreia, ell contestava que dormia el mateix que tothom però que ho feia més a poc a poc...

Pot semblar una atzagaiada però jo penso que hi ha gent que viu més a poc a poc i altres més ràpidament. Per això dona la sensació que alguns viuen més que els altres. Ho mesurem amb anys, però aquesta mesura és inútil per a mesurar les vivències. Tots hem sentit com s'estira i arronsa el temps en funció de les circumstàncies.

El gran engany que ens fa creure que uns viuen més que els altres és degut a que comparem. Quan comparem les coses prenen valor relatiu però considerades en elles mateixes, les coses tenen un valor absolut.

Jo soc gras perquè em comparen amb la mitjana desitjable, ric, perquè em comparen amb tota la gent que no arriba a fi de mes, vell, perquè em comparen amb l'edat mitjana de mort... però tot això desapareix si em considero jo sol, absolut, únic.

En un univers on només hi hagués un arbre, no seria alt, ni baix, ni vell ni jove, ni frondós, ni tort... Només és alt quan el compares amb altres. Només té mesura quan el compares amb un patró, per exemple, el metre. Si no hi ha res d'això, l'arbre és... arbre i prou.

Per això jo dic que totes les vides duren el mateix, perquè si hi ha una cosa que no pot ser comparada ni considerada en funció d'altres és la pròpia vida. La vida té un valor absolut i no és mesurable en la seva essència. La vida dura el que ha de durar, tant li fa que siguin 5 o 95 anys.

Hi ha qui necessita molts anys per a morir i qui ho sap fer ràpid. El valor propi de cada vida no es mesura en anys ni en funció d'objectius. Malgrat aquests puguin estar coordinats o vinculats, una vida és una vida, un reflex de l'univers sencer en una guspira de mirall biològic que és el que som.

Tant li fa que visquis de pressa com a poc a poc. La teva vida durarà el mateix: tota la vida.

LA MORT

Ja que no ens vam poder preparar per néixer, agraïm al menys que se'ns permeti preparar-nos per morir.

Tot el que fem, seriós o intranscendent, són distraccions mentre esperem que la mort ens atrapi.

Els morts ens revelen una veritat dolorosa: la seva vida era una mentida.

Avui és un mal dia per morir. Tinc hora amb la pitonissa

Tota mort humana deu ser, en darrer terme, un suïcidi

Sempre deia que no l'importava morir però quan va ser temptat amb una sobredosi de plenitud, va marxar amb la cua entre cames

El suïcidi està castigat amb la pena de mort

El cementiri no sap res de la mort perquè molt poca gent mor al cementiri. I és que la mort és un acte o un succés, no un estat

Cada cop que mor algú, una pel·lícula s'acaba

Fem festa i celebrem la mort dels qui estimem perquè així reconeixem i dignifiquem la seva vida

Tota mort és per ferida de guerra

D'alguna manera podem dir que morim combatent. La nostra vida és una guerra, una oposició, una continuada resistència o un acarnissat combat.

Les nostres motivacions són actes que d'alguna manera s'oposen al que tenim o al que ens passa. Estem sempre en alerta per aconseguir que alguna cosa que no és sigui, o que alguna cosa que no tenim ens vingui. I si estem bé, gastem l'energia procurant que no marxi.

És en aquest sentit que dic que la vida és un continu combat, una lluita. Sé que aquesta lluita o esforç sostingut és considerat una virtut. Ens ensenyen de petits a ser ambiciosos, a ser exigents amb nosaltres mateixos i obedients i esforçats. Se'ns mostren els ideals i se'ns empeny a perseguir-los. No cal que ens remetem a la competitivitat ferotge del sistema capitalista. Fins i tot en la vida moderada i senzilla se sobreentén que ens hem d'esforçar.

I aquests esforços passen factura en forma de ferides, lesions, malalties,... psíquiques o físiques. Tenim l'esperit del supervivent i estem tan acostumats a l'esforç que no ens adonem de com ens domina. Fer és sinònim de ser.

Hi ha dos fronts en aquesta batalla. Un és l'avantguarda, la frontera entre el que és i el que volem que sigui. Empenyem i lluitem per aconseguir els nostres propòsits. L'altra front és la rereguarda. Allà lluitem quan ens sentim derrotats i defensem l'últim territori que ens queda. Assetjats ens protegim i esgotem les darreres energies. Són les situacions de crisi, les fases de replegament. La mort és el més paradigmàtic d'aquests fronts. La derrota definitiva... si et troba lluitant!

Hi ha alguna manera de no viure la vida com una lluita? Jo crec que sí. Cal viure sense fer res, deixant que tot passi, situant-nos en la consciència de ser més que un simple manyoc de trets psicològics i compostos orgànics. Si entenem que la vida és un somni, una simple aparença automàtica, ens desidentifiquem del cos i de l'ego i ens reconeixem en la consciència que les projecta.

Aleshores seguim fent com sempre però ja no som nosaltres que fem, sinó les accions que passen a través nostre. No sentim, però passen sentiments. No pensem, però passen pensaments per la nostra consciència. Sé que hi ha qui pensa que si fem això esdevindrem éssers inútils, passius, nihilistes, quiets, però no és veritat. Els nostres mecanismes físics i psíquics segueixen funcionant igual. El que passa és que la nostra consciència s'ha desplaçat un grau més amunt o un pas enrere.

I com s'avança en aquest camí? Primer buscant-ho i qüestionant el que creiem ser. En darrer terme, però tot és qüestió de "coneixement", de "saber", aquesta llum que desfà la ignorància, la por, la malaltia, ... la mort. I com és fa per assolir aquest estat? No es fa, simplement passa a través nostre.

Els morts no existeixen

Heu vist mai un gos mort? Segur que no! Els gossos morts no existeixen. Que com ho sé? Doncs molt senzill. Què és un gos? Un animal, direu. I què és un animal? us pregunto. Doncs un ésser viu! Veieu? Un ésser viu, no mort! O sigui que si dieu "he vist un gos mort" estàs dient que has vist un "ésser viu mort", una contradicció impossible.

Sí, ja sé que direu que filo prim, però en certes ocasions convé fer-ho. De fet convé fer-ho sempre que el que busques és acostar-te a la veritat i no només fer-te entendre. El que veieu al terra de la carretera és el cos del que era un gos. Ja no és un gos, és matèria orgànica en descomposició. Nosaltres però, no tractem les coses pel que són sinó pel que volem que siguin. En un moment el teu gos ha passat a no ser-ho, ja que ha sigut atropellat pel camió. És com si hagués desaparegut. De fet ho ha fet, ja no hi és. La presència del seu cos t'evoca la realitat que has viscut amb ell i t'activa la memòria que encara no ha tingut temps de processar el fet ja que és traumàtic.

El mateix passa amb les persones. El dolor i el desconcert que ens provoca la seva mort són tan forts que ens neguem a acceptar-ho. La mort dels altres ens recorda la nostra mortal condició i això xoca frontalment amb els dos instints que ens fan viure: la supervivència i la reproducció. La ment s'ha protegit d'aquesta fatalitat buscant i trobant històries i arguments per a escapar de la mort. La vida més enllà de la mort, la transcendència, les reencarnacions, les transmutacions energètiques... el que faci falta amb tal d'obrir una porta a l'esperança, a la possibilitat de què no tot s'acabi quan mori.

Les històries i arguments a favor de que la mort no és definitiva són múltiples i no necessiten cap argumentació sòlida ni convincent perquè la gent les assumeix amb facilitat i amb nul·la exigència. De fet no vol qüestionar-les, el que vol és confirmar-les de totes totes. Res a dir. Tothom gestiona la seva vida (i la seva mort) com vol o sap.

Per si algú té interès en les bases racionals de la situació post-mortem puc dir que la majoria de les explicacions que he sentit o llegit parlen de "vida després de la mort", amb la qual cosa ja s'indica clarament que no són morts sinó vius. Si els morts poden veure'ns, comunicar-se amb nosaltres, si tenen desitjos, si volen espantar-nos o avisar-nos, si tenen voluntat i acció, en definitiva, és que estan ben vius. I si estan morts i fan el mateix que els vius, aleshores haurem de buscar una definició diferencial per no fer-nos un embolic.

Hi ha qui diu que els morts estan en una altra dimensió i per això no els veiem. Sembla que allà passa el mateix que aquí ja que hi ha temps, comunicació, desitjos, desgràcia o sort... en fi, el mateix que aquí. I de tot això en diem vida, no mort. I si estan vius (morts vivents) hauran de morir perquè la vida no s'entén ni es concep sense la mort. La vida eterna no és vida com un minut etern no és un minut! La vida és per definició un procés que s'inicia i culmina en un punt anomenat mort.

Som nosaltres que fem viure als morts perquè no volem ni podem acceptar que la nostra vida sigui un fugaç llampec de vitalitat en un mar inacabable de foscor. Nosaltres, amb la nostra ment organitzem, construïm, provoquem fenòmens que ens permeten creure en la vida més enllà de la mort. Jo mateix he viscut recentment un seguit de coincidències difícilment explicables en les que una morta m'oferia coses a través de missatges i coincidències. Potser direu que estic negant les evidències, però tinc per segur que la meva emotivitat, la meva ment buscadora de sentit, la meva necessitat filtra, de forma inconscient les dades que configuren un relat prou apassionant.

Els morts només s'apareixen als que hi creuen. Només parlen amb els que els pregunten. Només visiten els que els invoquen. De ben segur que hi ha molts fenòmens que no coneixem i no dic de cap manera que puguem saber què passa amb l'energia humana quan morim, ni com es despleguen les diferents dimensions que sabem que existeixen tot i no percebre-les, però de moment podem treballar amb el que sabem de nosaltres mateixos, de la nostra credulitat, la nostra necessitat i els nostre desemparament cada cop que ens topem amb la mort cara a cara.

En definitiva, si el mort està viu no és mort i si és mort no està viu i no té existència com a persona. Com deia Epicur, la mort és un monstre que mai apareix mentre som vius i que quan arriba ja no hi som!

La sanació és la mort

Aquesta idea l'he tret tot llegint el llibre "Psicopolítica" del filòsof Byung-Chul Han*. Argumenta que el sistema neoliberal explota les persones d'una forma total i delegada.

Explotar totalment vol dir que li exigeix el màxim en totes les facetes. Un treballador actual no rep només la pressió de ser eficient en unes tasques concretes (les corresponents a la seva professió) sinó que se li exigeix també una optimització de totes les seves facultats. Ha de ser saludable, entregat, compromès amb l'empresa, empàtic, saber treballar en equip, submís, creatiu,... no hi ha cap àmbit del seu ésser sobre el que l'empresa no cregui que té dret a exigir-li al màxim.

Això comporta que les fronteres entre l'àmbit professional i el personal es dilueixin i la persona sent com la vida professional envaeix la seva vida privada mantenint-lo les vint-i-quatre hores del dia vinculat al treball.

Explotació delegada significa que el neoliberalisme explota les persones fent que siguin elles mateixes les que s'autoexplotin. S'inculca una exigència d'autoperfectament que mai no acaba. "El treball que mai no acaba sobre el propi jo s'assembla a la introspecció i a l'examen protestant, que representa una tècnica de subjectivació i dominació. En lloc de buscar pecadors es busquen pensaments negatius. El jo lluita contra ell mateix com amb un enemic (...) es predica l'evangeli del rendiment i l'optimització sense límit" (p. 49)

Les persones acabem addictes a la negativitat. Necessitem reconèixer constantment el que ens manca, allò que encara no hem assolit. La negativitat, les nostres mancances, ens mantenen amb vida. El dolor és necessari per a identificar l'experiència. Si no patim no "vivim". Segons Csikszentmihalyi (5 euros a qui ho pronuncii bé a la primera) citat al llibre, "Una vida que consistís únicament en emocions positives o vivències òptimes, no seria humana." (p.49)

En resum i en paraules senzilles, no podem suportar la felicitat i som addictes a la manca. Mentre estem vius hem de desitjar lluitar contra nosaltres mateixos. I si mai ens curem del tot... la vida no tindria sentit. Amb tot jo us proposo deixar de lluitar, sanar i... morir?

*BYUNG-CHUL HAN "Psicopolítica" Ed. Herder, Barcelona 2014

"Deixeu que els morts enterrin els seus morts"

Aquesta frase de l'evangeli de sant Lluc (Lc. 9,60) la pronuncia Jesús quan un nou deixeble li demana que li permeti, abans de seguir-lo, anar a enterrar el seu pare. Jesús li diu a continuació "i tu ves i anuncia el regne de Déu".

Em fa pensar en tota l'energia que posem en el passat, tota la nostàlgia, tota la força que ens estira per arrelar-nos i aferrar-nos al que coneixem i és costum. És l'energia conservadora, imprescindible per a consolidar el que hem adquirit però, al mateix temps terriblement limitadora ja que ens fixa en el passat, en el que sempre s'ha fet i ens impedeix llançar-nos decididament cap al futur.

Imagino aquest deixeble que acaba de perdre el seu pare. Les més elementals normes de la correcció, del costum i del respecte per l'estat emocional de l'afectat demanen poder fer el dol del comiat amb calma i serenor. Jesús, però en una actitud totalment irrespectuosa per la memòria del difunt i pels costums li diu que no miri enrere i treballi pel futur.

Sempre em sorprèn com un personatge tan revolucionari ha pogut inspirar la ideologia més tradicionalista i conservadora. Quina paradoxa més cruel. I quina lliçó més potent per a nosaltres ara mateix.

Que per què? Doncs perquè, al meu entendre, ara mateix estem immersos en una crisi profunda que requereix tota l'energia per a renéixer i inventar-nos i nosaltres estem insistint i repetint el que sempre hem fet, atrapats pel passat, la tradició i la falsa seguretat de tot el que ens és conegut. Com més crisi, més conservadorisme, una fugida a la cova, un replegament al que és tradicional encara que això suposi la mort.

Com un fetus que estressat per la crisi del naixement proper es replega al fons de l'úter i repeteix les seves pautes de conservació quan el que ara necessita és posar tota la força en la nova forma de vida que se li exigeix. O una crisàlide que espantada per l'insecte que intueix s'esforça en esdevenir la larva que va ser. Patètic i suïcida.

Un xic així veig jo que estem ara. Necessitem canvis grandiosos i creatius i només se'ns acut més del mateix. Totes les grans "innovacions" són variants minúscules del que sempre hem fet. En educació, en sanitat, en economia, en política... més del mateix i mai cap canvi radical. Ens fa por. El sistema va malament però votem continuar el sistema. Com si preferíssim morir d'un mal conegut que salvar-nos per un remei desconegut.

Deixeu que els morts enterrin els seus morts. Ja no és hora de respectar ni gastar el temps en el que ja no hi és. No més por, atrevim-nos a canviar el futur perquè sabem el que ens espera si seguim com ara: una cua de gent enterrant-nos els uns als altres el poc temps que ens queda.

La por fa mort

Per a moltes persones la mort fa por. Però encara és una afirmació més general dir que la por fa mort. Què vull dir amb això? Doncs que el domini de la por en la nostra vida ens resta plenitud i ens inhibeix la vitalitat.

I no parlo aquí de la por saludable, la que ens protegeix de la temeritat i del risc innecessari, la que ens condueix pel camí de la prudència. Parlo de la por arrelada, irracional, malaltissa... la que ens paralitza i instal·la mecanismes de bloqueig.

La por en general té tres manifestacions o respostes força generals que quan són provocades per la por malaltissa fan que les respostes siguin també malalties. Em refereixo a la fugida, la paràlisi i l'atac.

Quan ens espantem a vegades fugim. La fugida pot ser una resposta sensata quan l'estímul la justifica, però la por malaltissa pot fer que fugim de coses que en cap cas no són perilloses i que si les afrontéssim ens ajudarien a créixer. Així, fugir de les responsabilitats per por al fracàs o dels reptes per conformisme, és una forma subtil però evident de negació de la vida.

La paràlisi és una altra resposta que quan és inadequada a l'estímul ens pren vida. No reaccionar quan sabem que ho hem de fer per por, o fer veure que no veiem, o trobar sempre una resposta que justifica una evasiva quan el que la vida et demana és un acte de coratge, una acció i un risc, és una forma de tancar el flux de la vida, de retirar-nos cap a la mort. De fet si un ésser viu roman quiet, paralitzat, acaba morint.

I la tercera resposta és l'atac. Quan ens sentim atemorits podem reaccionar de forma compulsiva i espasmòdica cap allò que ens atemoreix. Potser em faig pesat repetint que hi ha un tipus de resposta d'atac que pot ser saludable, però jo parlo dels llimdars patològics de la por. Hi ha persones que ataquen els qui creuen que els amenacen, ja siguin immigrants, persones d'altres ideologies o religions, o simplement persones que d'alguna manera posen en qüestió la seva tranquil·litat. Atacant fomentem l'energia de la destrucció i ens aliem a la mort.

I és que, si bé hem d'aconseguir que la mort no faci por, difícilment podrem aconseguir que la por no faci mort.

Sentir-se viu, sovint és una forma d'estar mort

La nostra consciència ordinària ens enganya. Creiem tenir una vida real i tot plegat no és més que un teatre d'ombres en una caverna que deia Plató, o una vida virtual estil Matrix, o maia (aparença) com diu el budisme, o un somni de Déu com apuntava Berkeley... La vida és somni, deia Calderón de la Barca, i aquest eco ressona en totes les tradicions de saviesa de totes les latituds.

L'única cosa real és la consciència d'aquest somni, el somniador, per dir-ho així. Som aquest testimoni inactiu i buit de tot el que és aparença. Aquest és l'estat de consciència que jo anomeno c3 i c4 i que podem definir com a presència del ser.

Molts camins místics, savis, filosòfics o esotèrics porten a aquesta veritat que es pot formular dient que només una cosa ÉS i les moltes coses no són. A l'evangeli Jesús parla d'un regne d'un altre món i afirma que qui vulgui salvar la vida la perdrà i qui la perdi la guanyarà. (Mc. 8, 35) i em consta, tot i que no puc aportar les cites exactes, que moltes altres tradicions de coneixement formulen aquest principi en la forma que els hi és pròpia.

Doncs bé, quan estem centrats en les coses que fem, pensem, sentim i vivim, estem enganyats, atrapats en el somni. Només quan "despertem", és a dir quan esdevenim consciència pura, estem vius! Aquesta és la paradoxa.

Els humans, obsessionats per omplir la nostra vida d'experiències, per viure aventures, enamorar-nos, salvar el món, anar a festivals de música o aconseguir un lloc de treball.. per sentir-nos vius, en resum, ens "morim" en la inconsciència.

Com més viu i atrapat per les experiències et sents, més mort estàs en un altre sentit i més lluny de la vida eterna.

La vida vol viure però també vol morir

És evident que estem aferrats a la vida. Tots els animals tenen l'instint de la supervivència i volen durar.

Els humans compartim amb els animals aquest instint i a través de la cultura el convertim en un valor o un anhel, però de fet, la vida no és més que un instint. També volem durar.

La cultura ha elevat al màxim exponent el valor de la vida. S'entén: sense ella cap altre valor no tindria sentit! No debades el dret a la vida és el primer dels drets humans.

La forma més senzilla d'idealitzar la vida és convertir-la en el camp potencial de totes les coses bones. Hem de voler viure per a realitzar els nostres somnis, per viatjar, per estimar, per veure créixer els nostres nets, per lluitar per la justícia... Trobareu molts motius per viure però en el fons la vida només vol durar fins que pugui assegurar-se la descendència. És una forma de rendir l'individu a favor de l'espècie (l'ontogènesi al servei de la filogènesi)

Tant estimem i valorem la vida que tendim a sublimar totes les seves expressions. Valorem la salut, la força, la vitalitat, la pervivència... i oblidem que la vida també vol morir.

Hi ha un impuls de mort com va explicar Freud, que no és més que el testimoni permanent en nosaltres de la realitat: la vida també vol morir. La natura prepara la vida i prepara la mort. Tant natural és una com l'altra.

Això costa de veure perquè el nostre viure diari ens allunya d'aquest fet. Vivim d'esquena a la mort. Vivim negant o ignorant una de les realitats més palmàries: morirem!

Fins que no aconseguim veure tan natural la mort com la vida, fins que no considerem que la vida ens porta a la mort amb naturalitat, no podrem acceptar el present, que no és més que un punt indeterminat entre aquests dos extrems.

VIDA MÉS ENLLÀ DE LA MORT:

-Quan mori i arribi a l'altra banda, com sabré si sóc al cel o a l'infern? -Vaja pregunta. Si creus estar a algun lloc, ets a l'infern!

Resurrecció? Seria molt decebedor que hi hagués vida després de la mort...

Preguntar què hi ha després de la mort és com voler saber on és una cosa que no és enlloc.

Ahir em vaig morir i ja no crec en la vida abans de la vida.

Quan tanquis els ulls per darrer cop i no vegis àngels, túnels de llum ni hurís, sabràs per què la mort té tan mala fama.

Ressuscita abans de morir!!! Perquè tot allò bo que creus que hi ha després de la mort ho has d'aconseguir abans de morir-te!

Descobrir després de la mort que no estàs mort és la pitjor cosa que et pot passar... i la que més ferventment desitja la majoria de la gent!

Sí hi ha alguna cosa realment superior esperant després de la mort, de cap manera no podrà ser per als il·lusos que hi creuen com a font de consol o esperança.

M'encanta estar viu i, si hi ha alguna sensació després, crec que m'encantarà estar mort.

Hi ha vida després de la vida que hi ha després de la vida?

Què deu voler dir la gent que parla de la vida després de la mort?

Vida després de la mort és vida després de la vida, no? Si és així, tota vida existeix perquè hi ha la mort. Una vida sense mort no s'entén i de fet ni existeix. No hi ha "dalt" sense "baix" ni una cara de la moneda sense l'altra. O sigui que vida i mort són consubstancials.

Quan arribem a l'altra vida voldrà dir que arribarem a l'altra mort. I aleshores la pregunta és: "Hi haurà vida després de la vida que hi ha després de la vida?" Respostes *in aeternum*.

Clar que segurament el que la gent vol dir és si hi haurà alguna mena de cosa després de la mort, encara que aquesta cosa no pugui ser anomenada "vida".

La pregunta que interessa en realitat és si jo desapareixeré, si em fondré en el no-res. Això ens causa pànic existencial. Aquí necessitem saber què hi entenem per "jo" i per "desaparèixer".

Si aquest "jo" és el petit ego que concentra personalitat i caràcter, és força lògic pensar que no existirà com a tal donat que està vinculat i s'ha gestat amb el cos. Sense cos, no hi pot haver ego.

Ara bé, si aquest "jo" és el meu esperit, la meua ànima, que en diuen alguns, podria ser que es perpetués en una altra dimensió. En aquest cas, l'existència d'una ànima descarnada ens és inconcebible. Imaginem coses des de la nostra realitat però no podem concebre llocs, espais, llums, eternitats o sensacions en una realitat sense cos.

Jo crec que si hi ha alguna cosa no la podem concebre i en cap cas seríem nosaltres tal com ens entenem en aquesta dimensió corporal.

La meua conclusió personal és que no cal que ens preocupem per aquest tema. És racional i sensat dedicar la nostra atenció i acció al present, a aquest moment, a l'únic que tenim: ara mateix!

PREGUNTES QUE ELS TUITS CONTESTEN

Vellesa		
Una persona vella que no accepta la vellesa és ignorant. Ha tingut molt temps per entendre de què va la vida.	És més disculpable la ignorància en un jove que en un vell?	120710
Veig la meva prometedora decadència.	Quina és la grandesa de la decadència?	121031
No aspiro a arribar a la decrepitud però si hi arribo aspiro a una decrepitud lluminosa.	Pot ser lluminosa la decrepitud?	140431
La vellesa t'ensenya com avançar... retrocedint.	Quan envellim, avancem o retrocedim?	200527
Seduïts i fascinats per la joventut, envellim sense créixer	Què comporta l'envelliment necessàriament?	160329
Quan ets vell és més fàcil adonar-te que el sentit de la vida no té res a veure amb produir, servir o ser útil.	Quan ets vell t'adones que... (acaba la frase)	170912
Anhel d'immortalitat		
La raó s'oposa al nostre desig d' immortalitat. Per això actuem tan irracionalment.	Com evitem enfrontar-nos a la nostra mortalitat?	111228
No volem ser immortals; volem ser inoblidables.	Per què creus que volem ser immortals?	120813
Si em concedissin el do de la immortalitat... els maleiria eternament.	Si et concedissin el do de la immortalitat...	121103
Recomano a tots els qui no es vulguin morir que quan vegin que estan a punt de fer-ho, sobretot, sobretot no deixin de respirar.	Què cal per a no morir-se mai?	130515
Aferrar-se al cos, als afectes, a les idees... és una forma inconscient de rebutjar la mort.	Aferrar-nos a la vida és una virtut o un defecte?	140302
Resurrecció, reencarnació, renaixement,... i qualsevol altra negació de la mort. Això és la "passió"... per la vida!	Què creus que hi ha darrera aquest anhel de no morir o de tornar a viure després de la mort?	140418
Preparació a la mort		
El "Codi de Manú" diu que les edats de l'home son 4: neòfit, galant i anacoreta. Fa temps que miro l'apartat "coves" dels diaris. (i la 4a?)	Quantes edats o èpoques hi ha en la vida d'una persona des del naixement a la mort?	111203
Que sempre puguis dir "avui és un bon dia per morir".	Quin seria un bon dia per a morir?	190615
La mort és com el naixement. Sí no t'hi poses bé, malament!	En què s'assembla la mort i el naixement?	180212
Vivim com si fos l'últim dia de l'any i hauríem de viure com si fos l'últim dia de la nostra vida!	Què passaria si sabessis la data de la teva mort?	151231
Estic posant-me en forma per poder morir-me en condicions.	Creus que és important arribar a la mort en perfecte estat de salut?	150325
Tots tenim una cita amb la mort... i estem fent tot el necessari per a arribar-hi a temps.	Creus que està fixat el dia de la teva mort?	150120
Avui és l'últim dia de la meva vida. Demà potser diré el mateix.	Creus que pots dir que avui és l'últim dia de la teva vida?	140515
Cada nit practiquem la mort	En què s'assemblen dormir i morir?	140527
La vida ens va retirant el que ja no necessitem	Per a què creus que anem perdent facultats amb la vellesa? Amb quina finalitat?	140916
L'única cosa que hem vingut a fer en aquest món és a morir-nos!	L'única cosa que hem vingut a fer en aquest món és... (acaba la frase)	141115
Mentre caus pel precipici que et matarà pots cridar aterrit o gaudir d'unes vistes extraordinàries	Veus raonable recomanar gaudir del paisatge a qui està caient d'un precipici, sabent que li espera la mort segura?	141122
No hauríem d'aspirar a viure més. Hauríem d'aspirar a viure menys!	Creus que viure més anys aporta més qualitat a la vida de les persones?	190215

Totes les vides duren el mateix: tota la vida!	Què voldria dir que totes les vides duren el mateix?	190924
La mort		
Ja que no ens vam poder preparar per néixer, agrai'm al menys que se'ns permeti preparar-nos per morir.	Creus que ens podem preparar per a la mort?	120320
Tot el que fem, seriós o intranscendent, són distraccions mentre esperem que la mort ens atrapi.	De què serveix tot el que fem?	120512
Els morts ens revelen una veritat dolorosa: la seva vida era una mentida.	Val la pena una vida temporal?	120608
Avui és un mal dia per morir. Tinc hora amb la pitonissa.	Quan creus que és un bon moment per a morir?	130521
Tota mort humana deu ser, en darrer terme, un suïcidi.	Quants tipus de mort coneixes?	130618
Sempre deia que no l'importava morir però quan va ser temptat amb una sobredosi de plenitud, va marxar amb la cua entre cames.	Creus que la plenitud és alguna cosa que es pot aconseguir en aquesta vida?	140704
El suïcidi està castigat amb la pena de mort.	Quina condemna creus que té el delicte del suïcidi?	160902
El cementiri no sap res de la mort perquè molt poca gent mor al cementiri. I és que la mort és un acte o un succés, no un estat.	Creus que la mort és un estat o un succés?	180814
Cada cop que mor algú, una pel·lícula s'acaba.	Quina metàfora faries per a la mort de les persones?	190910
Fem festa i celebrem la mort dels qui estimem perquè així reconeixem i dignifiquem la seva vida.	Creus que hem de celebrar la mort de les persones que estimem?	190917
Tota mort és per ferida de guerra.	Quina creus que és la causa única de totes les morts humanes?	140521
Els morts no existeixen	Existeixen els morts?	141101
La sanació és la mort.	Què significa per a tu la frase "la sanació és la mort"?	150318
"Deixeu que els morts enterrin els seus morts"	Què vol dir "deixeu que els morts enterrin els seus morts"?	151101
La por fa mort.	La mort fa por o la por fa mort?	160509
Sentir-se viu, sovint és una forma d'estar mort.	Creus que és una virtut, o alguna cosa bona, sentir-se viu? Per què?	160701
La vida vol viure però també vol morir	Creus que la naturalesa té més voluntat de vida o de mort?	170809
Vida més enllà de la mort		
-Quan mori i arribi a l'altra banda, com sabré si soc al cel o a l'infern? -Vaja pregunta. Si creus estar a algun lloc, ets a l'infern!	Una altra vida després de la mort és una sort o una desgràcia per a tu?	140127
Resurrecció? Seria molt decebedor que hi hagués vida després de la mort...	Trobes més esperançador que hi hagi vida després de la mort o que no n'hi hagi?	150404
Preguntar què hi ha després de la mort és com voler saber on és una cosa que no és enlloc.	Què hi ha després de la mort?	170114
Ahir em vaig morir i ja no crec en la vida abans de la vida.	Creus que hi ha vida abans de la vida?	170121
Quan tanquis els ulls per darrer cop i no vegis àngels, túnels de llum ni hurís, sabràs per què la mort té tan mala fama.	Per què la mort té tan mala fama?	171024
Ressuscita abans de morir!!! Perquè tot allò bo que creus que hi ha després de la mort ho has d'aconseguir abans de morir-te!	Què creus que hi ha de bo després de la mort que no puguis assolir ara en vida?	180401
Descobrir després de la mort que no estàs mort és la pitjor cosa que et pot passar... i la que més ferventment desitja la majoria de la gent!	T'agradaria tornar a viure després de morir? Per què?	180418

Sí hi ha alguna cosa realment superior esperant després de la mort, de cap manera no podrà ser per als il·lusos que hi creuen com a font de consol o esperança.	Creus que els crèduls en la vida més enllà de la mort mereixen assolir-la?	180711
M'encanta estar viu i, si hi ha alguna sensació després, crec que m'encantarà estar mort.	Creus que t'agradarà estar mort?	191206
Hi ha vida després de la vida que hi ha després de la vida?	Si hi ha vida després de la vida, què hi haurà després?	200211